

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2Co/81/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120321418
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 03. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivana Jahnová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2026:6120321418.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivany Jahnovej a členiek senátu JUDr. Michaely Královej a JUDr. Nadeždy Wallnerovej, v spore žalobcu: K. N., narodený XX.XX.XXXX, trvale bytom I. XX, D., zastúpeným Gajdošík & partners s. r. o., so sídlom Miletičova 23, Bratislava, IČO: 56 680 317, proti žalovanému: T. N., X., I. zastúpený Advokátska kancelária AK | AK s. r. o., so sídlom Suché mýto 6, Bratislava, IČO: 54 844 762, o zaplatenie 4.000,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Mestského súdu Bratislava IV, č. k. B5-12C/24/2021-214 zo dňa 13.02.2025, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok Mestského súdu Bratislava IV, č. k. B5-12C/24/2021-214 zo dňa 13.02.2025 potvrdzuje.

II. Žalovaný má proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Mestský súd Bratislava IV (ďalej aj súd prvej inštancie), rozsudkom č. k. B5-12C/24/2021-214 zo dňa 13.02.2025 (v poradí druhým) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal voči žalovanému zaplatenia istiny 4.000,- eur (po procesnej úprave) s príslušenstvom. Žalovanému priznal plný nárok na náhradu trov konania.

2. Súd prvej inštancie poukázal na to, že žalobca žalobu odôvodnil tým, že ako objednávateľ uzatvoril so žalovaným ako zhotoviteľom zmluvu o dielo, predmetom ktorej bolo zhotovenie vstavaných šatníkových skriň. Uzavretím zmluvy o dielo na vstavané šatníkové skrine žalovaný na seba prevzal záväzok zhotoviť vstavané skrine podľa požiadaviek žalobcu, riadne a v dohodnutom čase. Prvá záloha za zhotovenie diela bola žalobcom uhradená dňa 22.02.2020 vo výške 2.300 eur, druhá záloha vo výške 2.000 eur bola žalobcom uhradená 11.03.2020. Napriek tomu, že termín ukončenia prác bol stanovený na koniec apríla 2020 a prípravné práce žalovaný zahájil po zaplatení prvej zálohy, pristúpil žalovaný k montáži skriň až okolo dňa 15.04.2020. Dňa 17.04.2020 žalovaný telefonicky informoval žalobcu, že na sklade nie je dostupný dekor, ktorý si žalobca vybral na dvere do šatníkov s tým, že dodanie požadovaného dekoru by trvalo 5 týždňov. Žalovaný navrhol použiť iný dekor podľa jeho výberu. Podľa informácii žalobcu bol však ním vybraný dekor dostupný a vo veľkom počte. Informácie žalovaného sa nezakladali na pravde. Napriek súhlasu žalobcu so zhotovením diela použitím žalovaným vybraného náhradného dekoru, dvere do šatníkových skriň nezhotovil. Žalovaný porušil svoj záväzok zhotoviť dielo včas a tiež zhotoviť dielo riadne a podľa požiadaviek žalobcu. Vady diela spočívajúce v nekvalite žalovaným zhotovených skriň sa prejavili pri ich umývaní dňa 18.04.2020 a 19.04.2020, počas ktorých sa odliedali O. hrany. Na odstránenie vád bol žalovaný opakovane vyzývaný, napriek tomu nepristúpil k ich odstráneniu a riadnemu plneniu zmluvy ani po dodatočne poskytnutej primeranej lehote. Žalobca preto dňa 13.05.2020 zaslal žalovanému odstúpenie od zmluvy, čím sa zmluva zrušila od počiatku. Žalovaný na odstúpenie

ani na výzvu na prebratie materiálu a vrátenie uhradenej zálohy nereagoval. Žalobca si preto uplatnil istinu 4 000,- eur.

3. Súd prvej inštancie na základe výsledkov dokazovania skutkovo ustálil, že dňa 22.02.2020 prijal žalovaný od žalobcu istinu 2.300 eur. Ako účel platby bola uvedená „záloha“. Príjmový pokladničný doklad bol podpísaný. Dňa 11.03.2020 prijal žalovaný od žalobcu istinu 2.000,- eur. Ako účel platby bola uvedená „záloha skrine“. Príjmový pokladničný doklad bol podpísaný. Listom zo dňa 12.05.2020 odstúpil žalobca od zmluvy o dielo, predmetom ktorej bolo zhotovenie vstavaných šatníkových skriň. Dôvody odstúpenia od zmluvy sú totožné s dôvodmi uvedenými v podanej žalobe. Žalobca vyzval žalovaného na bezodkladné prebratie materiálu a vrátenie uhradenej zálohy za zhotovenie šatníkových skriň. Podľa poštového podacieho lístka bol list žalovanému odoslaný dňa 13.05.2020. Z fotodokumentácie predloženej žalobcom vyplynuli vady šatníkovej skrine na O. hranách, vady na montáži ako aj nepriliehajúce jednotlivých montovaných častí. Z fotodokumentácie predloženej žalovaným na pojednávaní bolo vidieť nedokončené šatníkové skrine, z fotografie k detailu poličiek bolo vidieť ich nepriliehajúce k stene, z dôvodu krivosti steny. Na ďalších fotografiách bol zobrazený zabalený materiál (drevené dosky) ako aj zmontovaná kuchynská linka. Z výpisu z internetovej stránky slovenskej pošty súd prvej inštancie zistil, že doporučený list podaný dňa 13.05.2020 pod podacím číslom W bol žalovanému doručený dňa 18.05.2020. Súd prvej inštancie nevykonal dokazovanie výsluchom žalovaného ani svedka T. Hrebeňa, pričom vychádzal z procesnej situácie, ktorá vyplynula z pojednávania dňa 13.02.2025, pre ktorú malo byť vykonanie týchto dôkazov nevhodným a nedôvodným. Obdobne súd prvej inštancie nevykonal dokazovanie vykonaním obhliadky diela, nakoľko sa stalo nesporným, že dielo - montované skrine, boli zo strany žalobcu demontované a vyhodené.

4. Súd prvej inštancie poukázal na závery uznesenia Krajského súdu v Bratislave č. k. 2Co/38/2024-158 zo dňa 18.09.2024, ktorým odvolací súd zrušil prvý rozsudok súdu prvej inštancie v tejto veci a to v časti, ktorou žalobe vyhovel. Predmetnú vec následne právne posúdil podľa ustanovení § 488, § 631, § 633 ods. 1, § 638, § 641 ods. 1 a 2, § 642 ods. 1 a 2, § 48 odsek 2, § 457 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej aj OZ). Konštatoval, že po rozhodnutí odvolacieho súdu v tejto veci zostalo naďalej medzi stranami sporné, či žalobca odstúpil od zmluvy o dielo platne, ako aj to, aká výška zálohových platieb bola v súvislosti s montážou šatníkových skriň zo strany žalobcu žalovanému poskytnutá. Sporným zostalo aj to, či žalobca poskytol žalovanému primeranú lehotu na nápravu vzniknutých nedostatkov na zhotovovanej veci - šatníkových skriniach a či má žalobca vôbec proti žalovanému nárok na zaplatenie akejkoľvek peňažnej sumy s ohľadom na synalagmatický charakter záväzku. Súd prvej inštancie uviedol, že s otázkou platného odstúpenia od zmluvy vrátane otázky, či bola žalovanému poskytnutá primeraná lehotu na odstránenie vzniknutých väd na predmete diela ako aj s otázkou ustálenia výšky prijatej zálohy zo strany žalovaného sa vysporiadal aj v pôvodnom rozhodnutí o tejto veci zo dňa 06.07.2023, v rozsudku č. k. B5-12C/24/2021-113 a skonštatoval, že s uvedenými závermi sa vo svojom rozhodnutí stotožnil aj odvolací súd (súd prvej inštancie poukázal na body č. 16, 17, 18 odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu č. k. 2Co/38/2024-158 zo dňa 18.09.2024). Súd prvej inštancie zdôraznil, že v danom prípade išlo o nárok žalobcu uplatnený zo zrušenej zmluvy po platnom odstúpení od uzatvorenej zmluvy o dielo, a preto bolo potrebné na uvedenú skutkovú situáciu nahliadať cez ustanovenie § 457 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého, ak je zmluva neplatná alebo zrušená, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal, a to v prvý deň po tom, čo ho druhý účastník o vrátenie požiadal. Argumentoval, že obdobne odvolací súd vo svojom rozhodnutí vyslovene charakterizoval vzniknutý záväzok medzi stranami sporu ako vzájomný, teda synalagmatický záväzok. Z právneho názoru vysloveného v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3Cdo/115/2008 zo dňa 26.02.2009 vyplýva, že v dôsledku vzájomnej viazanosti a podmienenosti práv a povinností účastníkov zo zrušenej zmluvy je aj procesné uplatnenie a uspokojenie práva jednej zmluvnej strany (na vrátenie ceny diela, v tomto prípade poskytnutých záloh) viazané na uspokojenie obdobného práva druhej zmluvnej strany (na vrátenie predmetu diela) a že povinnosť jednej z nich plniť je viazaná na rovnakú povinnosť druhej strany. Žiadna z týchto strán teda nemôže samostatne uplatniť svoje právo na plnenie poskytnuté podľa zrušenej zmluvy, pretože § 457 OZ upravuje nielen spôsob, ale aj rozsah vzájomného plnenia. Vzájomnosť nárokov ako vyplýva z ustanovenia § 457 OZ znamená, že súd môže žalobcovi priznať len takú peňažnú čiastku, ktorej hodnota presahuje hodnotu protiplnenia poskytnutého žalovaným, čomu musí zodpovedať aj žalobný petít a jeho správna formulácia v závislosti od toho, či majú byť vrátené plnenia peňažné alebo nepeňažné, ktoré však musí byť in natura v zmysle § 458 ods. 1 OZ dobre možné. V danom prípade žalobca vo svojom petíte požadoval od žalovaného zaplatenie sumy 4.000 eur, ktorá mala zodpovedať vráteniu

zaplatených záloh za dielo, ktoré mal žalovaný žalobcovi zhotoviť na mieru - šatníkové skrine, a za ktoré žalovaný podľa nesporných skutkových tvrdení strán nakúpil materiál, ktorý dodal na miesto zhotovenia šatníkových skriň, teda k žalobcovi. V danom prípade mohol byť žalobca v konaní úspešný len vtedy, ak by žiadal vrátenie plnenia získaného žalovaným (poskytnuté zálohy), oproti vráteniu protiplnenia, ktoré dostal žalobca (materiál na zhotovenie diela). Vzájomnú povinnosť vrátiť žalovanému dodaný materiál v podanej žalobe však neobsiahol. To, že bolo preukázané, že žalovaný plnil s vadami, samo o sebe neznamenal, že žalovaný neplnil vôbec, teda že by žalobcovi nevznikla žiadna povinnosť vrátiť žalovanému plnenie, ktoré mu zo strany žalovaného bolo poskytnuté. Ignorovaním vzájomnej povinnosti strán sporu by došlo k prípadu, kedy by si jedna zo sporových strán (v tomto prípade žalobca) ponechala nakúpený materiál a zároveň v prípade, ak by mu zo strany žalovaného malo byť vyplatené aj peňažné plnenie 4.000 eur, získal by aj peňažné plnenie, v dôsledku čoho by sa bezdôvodne obohatil na úkor žalovaného, keď by žalobca disponoval aj materiálom aj peniazmi, čo by bolo celkom zjavne na úkor žalovaného subjektu. Súd prvej inštancie uviedol, že tieto skutočnosti, zdôrazňujúce, že sa v danom prípade jedná o synalagmatický záväzok medzi stranami sporu, a že žalobca môže byť úspešný len v tej časti poskytnutého peňažného plnenia, ktorého hodnota prevyšuje hodnotu plnenia jemu poskytnutého zo strany žalovaného, nielen súdu prvej inštancie ale aj stranám sporu jasne prezentoval odvolací súd vo svojom rozhodnutí zo dňa 18.09.2024, č. k. 2Co/38/2024-158. Predmetné rozhodnutie odvolacieho súdu bolo žalobcovi prostredníctvom jeho právneho zástupcu doručené dňa 16.10.2024. Napriek tomu, že odvolací súd jasne prezentoval žalujúcej strane podmienky, za ktorých môže byť v konaní úspešná, poukazujúc vyslovene na potrebu v tomto zmysle upraviť žalobný petit, žalobca súdu nedoručil od času doručenia uvedeného rozhodnutia odvolacieho súdu tunajšiemu súdu žiadny procesný návrh, ktorým by reflektoval na právne závery odvolacieho súdu. Žalobca ako dominus litis, od ktorého procesnej aktivity sa absolútne odvíja jeho prípadný úspech alebo neúspech v civilnom sporovom konaní bol v konaní absolútne procesne nečinný a žiadnym spôsobom otázku vzájomnosti vo svojej žalobe neobsiahol. Súd prvej inštancie poukázal na to, že za účelom prejednávania veci po rozhodnutí odvolacieho súdu, nariadil na deň 13.02.2025 pojednávanie. Na predmetnom pojednávaní hneď na úvod pojednávania stranám prezentoval, že majú priestor vyjadriť sa k záverom odvolacieho súdu a v jeho zmysle aj predniesť procesné návrhy. Žalobca tak bol ihneď na úvod pojednávania vyzvaný, aby zohľadnil prijaté právne závery odvolacieho súdu a v tomto smere predniesol aj procesný návrh, inými slovami, aby zohľadnil charakter synalagmatického záväzku vo svojom žalobnom petite. Napriek tomu, právny zástupca žalobcu vo svojom úvodnom vyjadrení súdu žiadny procesný návrh nepredniesol. Vo svojom ďalšom vyjadrení následne len doplnil, že upraví petit žaloby, pričom vôbec neuviedol akým spôsobom a následne prezentoval, že vydanie dodaného materiálu už nie je možné z dôvodu, že žalobca materiál dodaný zo strany žalovaného demontoval a vyhodil. Preto súd prvej inštancie konštatoval, že ak teda žalobca tvrdil, že dodaný materiál zo strany žalovaného už vyhodil, nebolo možné vykonať dokazovanie za účelom zistenia, či by prichádzalo do úvahy a či by v danom prípade bolo možné vydanie veci in natura. Jediný spôsob akým sa mohli strany v rámci svojej vzájomnej povinnosti vysporiadať bolo poskytnutie vzájomných peňažných protiplnení. V tomto smere, vyjadrujúc zaplatenie peňažnej sumy, v ktorej by žalobca zohľadnil aj svoju povinnosť poskytnúť finančné protiplnenie žalovanému, bolo potrebné upraviť žalobný petit. V tejto súvislosti žalovaný na pojednávaní prezentoval, že žiadal nahradiť kompletnú hodnotu materiálu, vykonaných prác na stavbe ako aj s tým súvisiace náklady, ktoré žalovanému vznikli, čo presahovalo hodnotu 4.000 eur. Súd prvej inštancie ďalej poukázal na to, že žalobca následne, vyslovene na otázku súdu, akým spôsobom si predstavuje zmeniť petit žaloby, keď bol materiál vyhodенý, konštatoval, že žalovaný petit nebude meniť žiadnym spôsobom. Až v čase, keď vyzval strany na prezentovanie ich záverečných vyjadrení, právny zástupca žalobcu uviedol, že navrhuje zmeniť žalobu takým spôsobom, že zohľadní vo svojej žalovanej sume hodnotu materiálu, ktorý dodal žalobca v sume 100,- eur. Žalobca prezentoval, že na jeho strane nevzniklo žiadne bezdôvodné obohatenie a je ochotný žalovanému kompenzovať len symbolickú sumu za dodaný materiál. Takto prezentované skutočnosti podľa súdu prvej inštancie už samé o sebe nasvedčovali, že žalobca nemá v skutočnom úmysle riadne upraviť žalobný petit. Súd prvej inštancie návrh žalobcu na zmenu žaloby zamietol. Zdôraznil, že návrh na zmenu žaloby je podaním vo veci samej (§ 123 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, ďalej aj CSP). V zmysle ustanovenia § 125 ods. 1 CSP, podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Súd prvej inštancie argumentoval, že prijatím Civilného sporového poriadku z procesného predpisu vypadla možnosť pôvodne upravená v ustanovení § 42 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku, v zmysle ktorého bolo možné podanie urobiť aj ústne do zápisnice. Civilný sporový poriadok zrozumiteľne upravuje akú formu musí mať podanie adresované súdu. Z uvedeného podľa súdu prvej inštancie vyplýva, že súd nie je povinný akceptovať podania urobené ústne a sám ich spisovať do zápisnice.

Právny zástupca žalobcu bol oboznámený s rozhodnutím odvolacieho súdu už od 16.10.2024, pričom od času jeho doručenia, až do nariadenia termínu pojednávania, na tento nijako nereflektoval a súdu žiadne podanie, ktoré by malo zákonom predpísanú formu nedoručil. Musel si byť pritom ako advokát vedomý, že súd prvej inštancie je závermi a pokynmi odvolacieho súdu viazaný a je povinný sa nimi riadiť v novom prvoinštančnom konaní. Jedine žalobca mal pritom povinnosť upraviť riadne žalobný návrh takým spôsobom, aby príslušnou formou obsiahol otázku vzájomnosti v podanej žalobe. Keďže bol žalobca v konaní právne zastúpený advokátom, súd prvej inštancie poukázal na to, že nemal voči tejto strane sporu žiadnu poučovaciu povinnosť ohľadne procesných práv a povinností strany. Žalobca za účelom doplnenia písomného návrhu na zmenu žaloby v súvislosti s uvedeným požadoval poskytnutie lehoty na doplnenie návrhu na zmenu žaloby procesne prípustným spôsobom, čo by však malo za následok odročenie pojednávania. V tejto súvislosti súd prvej inštancie upozornil na to, že pojednávanie je možné odročiť len z dôležitých dôvodov upravených v ustanovení § 183 CSP. V žiadnom prípade nemožno za dôležitý dôvod pre odročenie pojednávania považovať to, aby žalobca mohol súdu písomne doručiť návrh na zmenu žaloby, ktorý mohol a najmä mal súdu prezentovať kedykoľvek predtým a na doručenie ktorého mal viac ako dostatočný časový priestor. Preto súd prvej inštancie takejto požiadavke žalobcu nevyhovel. Súd prvej inštancie zhrnul, že žalobca teda na nariadenom termíne pojednávania zmätočne najskôr avizoval, že upraví petit žaloby. Následne prezentoval, že petit nebude meniť žiadnym spôsobom, potom opätovne súdu prezentoval, že zmeniť žalobu chce, pričom svoj návrh na zmenu žaloby predniesol formálne neprípustným spôsobom, aby nakoniec vo svojej záverečnej reči aj tak uviedol, že na podanej žalobe trvá tak, ako ju podal a poprel existenciu synalagmatického záväzku, keď vyslovene uviedol, že „nie je potrebné vyporiadať žiadny synalagmatický záväzok“. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca tým, že riadne nezmenil žalobný petit, nemohol byť v konaní úspešný, keďže v danom prípade sa jednalo o synalagmatický záväzok medzi stranami sporu, čo znamenalo, že v dôsledku vzájomnej viazanosti a podmienenosti práv a povinností účastníkov zo zrušenej zmluvy bolo aj procesné uplatnenie a uspokojenie práva jednej zmluvnej strany viazané na uspokojenie obdobného práva druhej zmluvnej strany. Žiadna zo strán tak nemohla samostatne uplatniť svoje právo na plnenie poskytnuté zo zrušenej zmluvy. Keďže žalobca v petite žaloby túto viazanosť reštitučných povinností účastníkov nijako nevyjadril, nemohla byť jeho žaloba z tohto dôvodu úspešná. Súd prvej inštancie uviedol aj to, že návrh na zmenu žaloby je podaním vo veci samej. Pokiaľ strana navrhuje zmeniť žalobný petit je povinná nielen tento správne formulovať tak aby bol vykonateľný ale je povinná v súvislosti s ním uviesť aj zodpovedajúce skutkové tvrdenia a dodržať aj ďalšie podstatné náležitosti podania, ktoré predpisuje zákon. Žalobca riadne a procesne správnym spôsobom nenavrhol zmenu žalobného petitu, ktorý by podporil aj príslušnými skutkovými tvrdeniami, od ktorých by bolo možné odvíjať aj ďalší priebeh dokazovania v konaní, keď v jeho len ústne prednesenom návrhu tieto úplne absentovali, pričom boli nevyhnutné pre ďalšie dokazovanie ohľadne dôvodnosti výšky uplatnenej istiny, ktorá by mala byť vrátená žalobcovi. Upozornil na to, že odvolací súd vo svojom rozhodnutí jasne uviedol, že v konaní, v ktorom sa jedná o vyporiadanie vzájomne podmieneného záväzku, môže súd žalobcovi priznať len to, o čo jeho peňažné plnenie presahuje plnenie poskytnuté mu podľa zmluvy žalovaným. Žalobca však svoj ústne prezentovaný návrh na zmenu žaloby nepodporil žiadnymi skutkovými tvrdeniami ani predloženými dôkazmi, z ktorých by bolo možné usudzovať, že by mal mať zo synalagmatického záväzku nárok voči žalovanému na zaplatenie sumy 3.900,- eur. Nekonkretizoval ani to, ako dospel k záveru, že materiál, ktorý žalovaný nakúpil pre žalobcu za poskytnuté zálohy, by mal mať len ním tvrdenú „symbolickú hodnotu“ 100 eur. Obzvlášť, ak už na danom pojednávaní žalovaný vyslovene poukazoval, že hodnota dodaného materiálu, vykonaných prác pre žalobcu a ďalších nákladov presahovala sumu 4.000 eur. Súd prvej inštancie na záver poukázal na to, že pokiaľ žalobca zničil vec, ktorá mala byť predmetom vrátenia, tak nielen že zmaril dokazovanie ohľadne posudzovania, či vec bolo možné žalovanému vydať in natura, ale najmä ohľadne objektívneho posúdenia hodnoty dodaného materiálu, obzvlášť, ak žalobca zásadne zmenil svoj postoj k pôvodne nesporným skutočnostiam, keď tvrdil, že hodnota materiálu bola len symbolických 100,- eur, pričom žalovaný poukazoval, že jeho hodnota spolu s hodnotou vykonaných prác a ďalších žalovanému vzniknutých nákladov presahovala sumu 4 000,- eur. Žalobcom prezentovaná hodnota materiálu napokon nemohla obstáť ani v kontexte toho, čo vyšlo v priebehu konania najavo, keď žalovaný v konaní tvrdil, že za poskytnuté zálohy nakúpil pre žalobcu materiál, čo žalobca nijako nepopieral. Dôkazné bremeno preukázania dôvodnosti odklonenia od týchto pôvodne nesporných tvrdení by zaťažovalo žalobcu, ktorý však žiadne návrhy na doplnenie dokazovania neprezentoval a svoj návrh na zmenu žaloby v uvedenom zmysle napokon ani nijako neodôvodnil. Vzhľadom na uvedené, keď žalobca procesne náležitým spôsobom nezohľadnil v žalovanom petite vzájomnosť nárokov na vrátenie plnení zo zrušenej zmluvy, v dôsledku čoho nemohla byť jeho žaloba v konaní pred súdom úspešná a zároveň tak ani nebolo možné riadne doplniť dokazovanie v zmysle

záverov odvolacieho súdu, súd prvej inštancie rozhodol tak, že podanú žalobu žalobcu zamietol v celom rozsahu. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP. Plne úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

5. Proti rozsudku podal žalobca v zákonom určenej lehote odvolanie. Žalobca je toho názoru, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom, ktorý spočíval v tom, že zamietol žalobcov návrh na zmenu žaloby, ktorý predniesol právny zástupca žalobcu na pojednávaní dňa 13.02.2025 (ktorým žalobca navrhol doplniť do petitu povinnosť žalobcu zaplatiť žalovanému 100,- eur hodnoty materiálu) znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné právo v takej miere, že došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces. Podľa názoru žalobcu je nesprávny záver súdu prvej inštancie, že v zmysle CSP nie je možné vykonať zmenu žaloby na pojednávaní ústnym prednesom. V tejto súvislosti poukázal na skutočnosť, že žalobca v konaní na pojednávaní dňa 06.07.2023 vzal žalobu späť v časti 300,-eur, pričom toto späťvzatie žaloby žalobca vykonal v rámci ústneho prednesu na pojednávaní a bolo zaznamenané do zápisnice z pojednávania, čo súd prvej inštancie prijal a nepožadoval písomnú formu tohto čiastočného späťvzatia. Zmena žaloby je dispozičným úkonom žalobcu rovnako ako späťvzatie žaloby v časti, preto žalobca tvrdí, že nerozumie na základe akých dôvodov prípustnosť formy týchto dvoch úkonov žalobcu súd prvej inštancie posúdil rozdielne. Súd prvej inštancie zamietol návrh žalobcu na zmenu žaloby len z toho dôvodu, že zmenu žaloby vykonal právny zástupca v rámci ústneho prednesu na pojednávaní, čo údajne nie je v zmysle CSP prípustné a že musí byť vykonaný takýto úkon písomne. Žalobca argumentuje, že podľa komentár k Civilnému sporovému poriadku, vydavateľ C.H. BECK, 2016, k § 125 CSP „To, že podanie v sporových veciach nie je možné v novej právnej úprave urobiť ústne do zápisnice, však nevylučuje, aby mohli strany na pojednávaní formulovať súdu svoje úkony, ktoré by inak mohli realizovať aj cestou podania do zápisnice o pojednávaní, v rámci svojich prednesov, ktorých obsahom je samotný úkon strany.“ V tejto súvislosti poukázal aj na závery uznesenia Krajského súdu Prešov, sp. zn. 23Co/35/2018 zo dňa 27.09.2018. Podľa žalobcu postupoval súd prvej inštancie procesne nesprávne, keď zamietol jeho návrh na zmenu žaloby prednesený na pojednávaní, na základe nesprávneho výkladu § 125 CSP s odôvodnením, že takáto forma zmeny žaloby nie je v súlade s § 125 CSP. Pokiaľ ide o konštatovanie súdu prvej inštancie o zmätočnosti návrhov žalobcu na zmenu žaloby, žalobca uviedol, že prednesy právneho zástupcu žalobcu na pojednávaní reagovali na prednesy žalovaného a je právom žalobcu vykonávať dispozičné úkony a vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany na pojednávaní. Žalobca zdôraznil, že sa jedná o spotrebiteľský spor, nakoľko žalobca ako spotrebiteľ si objednal u žalovaného ako dodávateľa (podnikateľa) zhotovenie nábytku na mieru, a preto na toto sporové konanie platí aj ustanovenia § 290 a nasl. CSP o spotrebiteľských sporoch. Žalobca ďalej argumentuje, že súd prvej inštancie mal v zmysle záverov odvolacieho súdu v tejto veci doplniť skutkové zistenia a taktiež zodpovedať otázku dôvodnosti uplatnenej istiny. Žalobca je toho názoru, že súd prvej inštancie uvedené požiadavky odvolacieho súdu nesplnil. Navyiac vzhľadom na to, že sa jedná o spotrebiteľský spor, v rámci dokazovania podľa § 295 CSP súd prvej inštancie mohol iniciatívne vykonať aj také dôkazy, ktoré žalobca nenavrhol, ak je nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci, kedy súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí taký dôkaz. Súd prvej inštancie konal podľa názoru žalobcu procesne nesprávne a v rozpore aj so závermi odvolacieho súdu, nakoľko súd prvej inštancie nesplnil úlohy uložené odvolacím súdom a žalobu zamietol v celom rozsahu len na tom základe, že žalobca procesne náležitým spôsobom nezohľadnil v žalobnom petite vzájomnosť nárokov na vrátenie plnení zo zrušenej zmluvy. V tejto súvislosti žalobca tvrdí, že návrh na úpravu petitu na pojednávaní dňa 13.02.2025 predniesol. Žalobca namieta, že súd prvej inštancie nevykonal to, čo mu uložil vykonať odvolací súd, nevysporiadal s nárokom žalobcu na zaplatenie žalovanej sumy s tým, že tento nárok nepochybne existuje, napriek tomu, že v konaní bolo preukázané, že žalobca písomne odstúpil od zmluvy o dielo z dôvodu väd diela (šatníkových skríň) a zároveň vyzval žalovaného, aby si bezodkladne prevzal materiál, pričom skutočnosť, že žalovaný dodal dielo nekvalitne nebola medzi stranami sporná. Výsledok konania, ktorý je zhmotnený v napadnutom rozsudku, je podľa žalobcu hrubo nespravodlivý voči žalobcovi - spotrebiteľovi, ktorý zaplatil žalovanému zálohu na cenu diela s legitímnym očakávaním, že žalovaný - podnikateľ mu dodá dielo (nábytok) vykonané riadne a bez väd. Realita bola však taká, že žalovaný dodal dielo s vadami, čo ostatne nie je ani sporné a v takej nekvalite, že žalobca od zmluvy odstúpil. Aktuálne, žalobca nemá ani peniaze (zálohu), ktorú mu žalovaný nemusí podľa rozsudku vrátiť a nemá ani skrine, pričom mu vznikli ďalšie náklady na zhotovenie skríň iným dodávateľom. Ďalej žalobca súdu prvej inštancie, pokiaľ ide o skutkové zistenia vytýka, že súd prvej inštancie ako aj odvolací súd nevzal pri svojom rozhodovaní na zreteľ skutočnosť, že žalobca v písomnom odstúpení od zmluvy o dielo, ktoré bolo žalovanému doručené, zároveň žalovaného vyzval na bezodkladné prebratie materiálu. Namieta, že ak súdy tvrdia, že ide o synalagmatický záväzok, tak žalobca uvádza, že urobil všetky

úkony, ktoré spravodlivo bolo možné od neho očakávať a požadovať v rámci riešenia vzniknutej situácie pri odstúpení od zmluvy. Keďže žalovaný si materiál neprevzal, žalobca ho po čase vyhodil. Nebolo by primerané ani spravodlivé požadovať od žalobcu, aby uschovával materiál do konca súdneho konania, t. j. viac ako 4 roky, s čím by mu vznikli ďalšie náklady, nakoľko demontované skrine sú objemný materiál, pre uskladnenie ktorého by žalobca musel zaobstarať úschovu u iného subjektu, s čím by mu vznikli ďalšie náklady, ktoré by boli zrejme aj v nepomere k hodnote materiálu. Žalobca uviedol, že skrine demontoval z dôvodu ich nekvality, pričom skutočnosť, že plnenie bolo poskytnuté vadne, nie je sporná, a preto aj žalobca odstúpil od zmluvy o dielo. Žalobca poskytol žalovanému možnosť prevziať si použitý materiál, žalovaný však túto možnosť nevyužil, lebo ako sa vyjadril na pojednávaní dňa 13.02.2025, nemalo význam pre žalovaného si materiál prevziať. Z toho jednoznačne podľa žalobcu vyplýva úmysel žalovaného od počiatku si materiál neprevziať (t.j. aj v čase doručenia odstúpenia). Žalovaný sa vyjadril na pojednávaní, že po demontovaní materiál je znehodnotený a nemožno ho inde použiť, t. j. z toho sa možno vyvodíť jedine taký záver, že žalovaný o vrátenie materiálu ako formu protiplnenia od žalobcu nemal záujem, a teda zrejme pre žalovaného materiál nemá žiadnu hodnotu, avšak iný spôsob vysporiadania žalovaný nenavrhol. Tento prístup žalovaného počas doby do súdneho konania je v súlade s jeho postojom počas súdneho konania, nakoľko žalovaný nikdy v konaní neuviedol, že by mu žalobca mal poskytnúť nejaké protiplnenie, až dokým odvolací súd nevrátil vec na konanie súdu prvej inštancie. Až vtedy žalovaný začal tvrdiť na pojednávaní dňa 13.02.2025, že žiada kompletnú náhradu materiálu, vykonaných prác a súvisiacich nákladov. Tieto nároky žalovaného považuje žalobca za špekulatívne, ktoré sú v rovine všeobecných nepreukázaných tvrdení. Preto je podľa žalobcu zrejmé, že žalovaný si neprevzal materiál od žalobcu úmyselne na základe svojho rozhodnutia, keďže to nemá pre neho význam, čo sa dá logicky zdôvodniť len tým, že pre žalovaného nemal materiál žiadnu hodnotu. Ak nemal materiál pre žalovaného žiadnu hodnotu, potom sa žalobca pýta, čím sa žalobca obohatil na úkor žalovaného? Žalobca je toho názoru, že ak žalovaný ohodnotil materiál tak, že nemá pre neho žiaden význam, čo v podstate znamená, že nemá pre neho žiadnu hodnotu, potom žalobca sa nemohol na úkor žalovaného bezdôvodne obohatiť. Žalobca je toho názoru, že voči žalovanému si splnil povinnosť vrátiť mu plnenie - materiál tým, že ho vyzval na bezodkladné prevzatie materiálu, k čomu však žalobca na základe vlastného rozhodnutia nepristúpil a dokonca ani nikdy nežiadal od žalobcu vrátenie akéhokoľvek plnenia zo zrušenej zmluvy o dielo. Žalobca je toho názoru, že by bolo nespravodlivé, aby takýto pasívny prístup žalovaného bol na ujmu žalobcu v tom smere, že žalobca bude neúspešný v konaní len preto, že žalovaný nevyužil svoju možnosť prevziať si materiál. Podľa názoru žalobcu synalagmatickosť zanikla, t. j. že žalobca nie je povinný na vrátenie plnenia žalovanému z dôvodu, že žalovaný nevyužil možnosť prevziať si materiál, a zároveň z dôvodu, že žalovaný sa vyjadril, že materiál pre neho nemá význam. Žalobca preto tvrdí, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam ohľadne splnenia povinnosti žalobcu vrátiť žalovanému plnenie zo zrušenej zmluvy o dielo, nakoľko nevedel do úvahy tú skutočnosť, že žalobca vyzval žalovaného na prevzatie materiálu v písomnom odstúpení od zmluvy, ktorého doručenie žalovanému bolo v konaní preukázané, avšak žalovaný si materiál neprevzal, hoci mohol a tiež tú skutočnosť, že žalovaný nikdy žiadne plnenie od žalobcu vrátiť nežiadal. Podľa žalobcu synalagmatickosť zanikla tým, že žalobca ponúkol možnosť žalovanému prevziať si materiál, o čo žalovaný neprejavil záujem, materiál si neprevzal a zároveň tým, že žalovaný sa vyjadril, že materiál nemá pre neho žiaden význam, čo možno vykladať tak, že je pre žalovaného bez hodnoty. Nakoniec, žalovaný počas celého konania žiadnu požiadavku na akékoľvek protiplnenie od žalobcu nepredniesol (až do pojednávania 13.02.2025 po vrátení veci súdu prvej inštancie, čo však žalobca považuje za špekulatívne, navyiac ak ani žalovaný nijako nevyčíslil akú náhradu by mu žalobca mal poskytnúť). Preto je žalobca toho názoru, že napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci v tom smere, že žalobca sa nemôže domáhať na súde vrátenia svojho plnenia bez toho, aby v žalobe vyjadril podmienenosť plnenia nárokom druhej strany. Vzhľadom na to, že žalovaný žiadne protiplnenie od žalobcu nežiadal, materiál si neprevzal, hoci mohol, a zároveň sa vyjadril, že pre neho nemá význam, je zrejmé, že žalobca nemá čo žalovanému vracať a že sa voči žalovanému bezdôvodne neobohatí, a teda že požadovať podmienenosť plnení v žalobe je nedôvodná požiadavka, je v rozpore s § 457 a 458 Občianskeho zákonníka ako i právnym záverom NS SR v rozsudku sp. zn. 3 Cdo/115/2008. Žalobca argumentuje, že zmyslom ustanovenia § 457 a 458 Občianskeho zákonníka je spravodlivé usporiadanie pomerov medzi stranami pri neplatnej, resp. zrušenej zmluvy, avšak v tomto prípade, ak by bolo právoplatne rozhodnuté o tom, že žaloba sa zamietla z dôvodu, že v žalobe nie je vyjadrená podmienenosť plnení, takéto rozhodnutie by podľa žalobcu nebolo spravodlivé voči žalobcovi. Pre zodpovedanie otázky synalagmatickosti v tomto prípade je podľa názoru žalobcu významná tá skutočnosť, že žalobca mal záujem o vrátenie materiálu žalovanému, na prevzatie ho vyzval, avšak

prevzatie sa neuskutočnilo len z dôvodu nezájmu žalovaného, t. j. len žalovaný svojou pasivitou zaviniel, že mu žalobca materiál nevrátil, pričom to nemôže na ujmu žalobcu. S poukazom na uvedené žalobca odvolaciemu súdu navrhol, aby predmetný rozsudok zmenil tak, že žalobe v rozsahu celej uplatnenej istiny 4 000,- eur spolu s príslušenstvom vyhovie, eventuálne aby rozsudok zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

6. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu poukázal na to, že sa pridrižiava všetkých tvrdení uvádzaných vo svojich podaniach a vyjadreniach v tomto konaní. Uviedol, že žalobca napriek svojej argumentácii v odvolaní na pojednávaní uskutočnenom dňa 13.02.2025 ani raz jasne, presne a zrozumiteľne nesformuloval návrh na zmenu žaloby. Najprv sa vyjadril, že petít žaloby upraví. Následne sa vyjadril, že petít nebude žiadnym spôsobom upravovať, nakoľko podľa právneho zástupcu žalobcu nedošlo k bezdôvodnému obohateniu na strane žalobcu. Vzápätí právny zástupca žalobcu navrhol zmenu oproti pôvodnému petítu tak, že navrhol uložiť žalobcovi nejasne a nezrozumiteľne povinnosť zaplatiť žalovanému 100,- eur za hodnotu materiálu, čo označoval ako nejakú symbolickú sumu. V záverečnej reči, právny zástupca žalobcu opätovne tvrdil, že trvá na podanej žalobe tak, ako ju podal a podľa jeho názoru sa nejedná o synalagmatický záväzok napriek tomu, že chvíľu predtým tvrdil opak, keď navrhol vyššie uvedenú zmenu petítu. Žalobca v záverečnej reči už ani len netrval na zmene žaloby, keby aj tento návrh spĺňal náležitosti podľa CSP, a preto nie je možné podľa žalovaného v odvolaní pripustiť argumentáciu žalobcu o tom, že by malo byť porušené právo žalobcu na spravodlivý proces. Žalovaný argumentuje, že skutočnosť, že žalobca riadne nesformuloval návrh na zmenu žaloby vyplýva aj z bodu 22. odôvodnenia napádaného rozhodnutia, v ktorom súd prvej inštancie konštatoval: „Žalobca riadne a procesne správnym spôsobom nenavrhol zmenu žalobného petítu, ktorý by podporil aj príslušnými skutkovými tvrdeniami, od ktorých by bolo možné odvíjať aj ďalší priebeh dokazovania v konaní, keď v jeho len ústne prednesenom návrhu tieto úplne absentovali, pričom boli nevyhnutné pre ďalšie dokazovanie ohľadne dôvodnosti výšky uplatnenej istiny, ktorá by mala byť vrátená žalobcovi. Žalobca však svoj ústne prezentovaný návrh na zmenu žaloby nepodporil žiadnymi skutkovými tvrdeniami ani predloženými dôkazmi, z ktorých by bolo možné usudzovať, že by mal mať zo synalagmatického záväzku nárok voči žalovanému na zaplatenie sumy 3 900,- eur. Nekonkretizoval ani to, ako dospel k záveru, že materiál, ktorý žalovaný nakúpil pre žalobcu za poskytnuté zálohy, by mal mať len ním tvrdenú „symbolickú hodnotu“ 100,- eur. Obzvlášť ak už na danom pojednávaní žalovaný vyslovene poukazoval, že hodnota dodaného materiálu, vykonaných prác pre žalobcu a ďalších nákladov presahovala sumu 4 000,- eur. Z toho je podľa názoru žalovaného zrejme, že prvoinštančný súd nezamietol žalobný návrh žalobcu z dôvodu uvádzaného žalobcom v odvolaní, ale z dôvodu, že žalobca v skutočnosti žiaden návrh na zmenu žalobného petítu, ktorý by spĺňal zákonné požiadavky neformuloval. Žalovaný preto tvrdí, že nie je potom pravdou, že súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu len z dôvodu nedodržania formy návrhu na zmenu petítu. Podľa žalovaného bolo odstúpenie od zmluvy neplatné. Žalovaný poprel tvrdenie žalobcu, že mu mala byť poskytnutá primeraná lehota na nápravu vytyčanej vady. V konaní nebol zo strany žalobcu predložený jediný dôkaz, ktorý by poskytnutie primeranej lehoty na nápravu potvrdzoval. Z dikcie § 642 ods. 2 OZ je zrejme, že odstúpenie od zmluvy o dielo je platné len v prípade, že bola poskytnutá primeraná lehota na nápravu a náprava nebola vykonaná počas určenej primeranej lehoty. Ak by aj takáto primeraná lehota bola poskytnutá, žalovaný do stavby prístup nemal, od stavby nikdy nemal kľúče a žalobca ho doslova zo stavby v čase realizácie diela vyhodil s tým, že mu nezaplatí cenu diela, a teda celkom zrejme neposkytol a ani nemal do budúca záujem poskytnúť na odstránenie domnelých väd súčinnosť. Žalovaný je presvedčený o tom, že pre neposkytnutie primeranej lehoty na nápravu a neposkytnutie súčinnosti je odstúpenie od zmluvy žalobcu neplatné. Stotožňuje sa s právnym názorom odvolacieho súdu vo vzťahu k synalagmatickému záväzku. Ak by aj bolo odstúpenie žalobcu od zmluvy platné, treba prihliadať na povahu diela, a teda že ide o nábytok vyrobený na mieru, ktorý nemožno nikde inde použiť a demontovať bez jeho poškodenia. V tomto odkazuje na § 458 OZ. Právna teória i prax sa zhodujú, že poskytnutie peňažnej náhrady prichádza do úvahy nielen v prípadoch, keď majetkovým prospechom bola určitá činnosť, pracovný výkon alebo služba, ale i vtedy, ak vydanie veci in natura je ekonomicky neúčelné najmä s prihliadnutím na všetky dôsledky, ku ktorým by vrátením veci došlo. Pri úvahe o tom, či je dobre možné vydanie toho, čo bolo neoprávnene získané, je potrebné prihliadať na dôsledky tohto navrátenia v predošlý stav, aby k nemu nedochádzalo za cenu znehodnotenia alebo dokonca zničenia vecí, ktoré by mohli inak slúžiť svojmu účelu tam, kde sú umiestnené. Je podľa žalovaného nesporné, že žalovaný dodal žalobcovi dielo a teda nakúpil materiál na jeho výrobu, vyhotovil ho na základe objednávky žalobcu, čím mu vznikli výdavky za materiál a nárok na odmenu za vykonanú prácu. Žalobca na pojednávaní uskutočnenom dňa 13.02.2025 nakoniec priznal, že skrine odstránil. Z toho je podľa žalovaného zrejme, že sám žalobca svojím konaním zmaril

dokazovanie tým, že zničil vec, ktorá mala byť predmetom vrátenia a zároveň tým súdu znemožnil objektívne posúdiť hodnotu dodaného materiálu. Sám pritom neunesol dôkazné bremeno a žiadnym spôsobom nepodložil svoje tvrdenia. Žalovaný je toho názoru, že súd prvej inštancie rozhodol vecne správne a ani argumentácia právneho zástupcu žalobcu ohľadom spotrebiteľského charakteru sporu a údajného nedostatočného vykonania dokazovania neobstojí. Žalobca, ktorý bol počas celého konania právne zastúpený, mal možnosť kedykoľvek počas prvoinštančného konania kvalifikovane zmeniť žalobný petít, čo však neurobil. Zmena žaloby je pritom možná len počas prvoinštančného konania do momentu vyhlásenia rozsudku vo veci samej v zmysle ustanovenia § 371 CSP. Žalovaný zdôraznil, že právny zástupca žalobcu pritom vyslovene vo svojej záverečnej reči uviedol, že trvá na pôvodnom znení žalobného návrhu bez akejkoľvek zmeny. Z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie nemohol vyhovieť žalobnému návrhu žalobcu a teda aj z dôvodu hospodárnosti konania správne nevykonal ďalšie dokazovanie, ktoré žalovaný zmaril tým, že dielo odstránil.

7. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok podľa ustanovenia § 379 a § 378 ods. 1 CSP v rozsahu podaného odvolania a z dôvodov prednesených v odvolaní, postupoval aj podľa ustanovenia § 382 CSP a dospel k záveru, že nemá podmienky ani pre zrušenie a ani pre zmenu napadnutého rozsudku.

8. Žalobca si v preskúmvanej veci uplatňuje proti žalovanému právo z vadného plnenia poskytnutého na základe vzájomnej zmluvy. Predmetom sporu je pri tvrdenom zániku zmluvného vzťahu o zhotovení vecí odstúpením od zmluvy, žalobcom uplatnený nárok na vrátenie zálohovo žalovanému (dodávateľovi plnenia) zaplatenej istiny 4 000,- eur.

9. Súd prvej inštancie vyšiel zo zistenia tvrdeného stranami sporu, že žalobca ako objednávateľ a žalovaný ako dodávateľ uzavreli medzi sebou vo februári 2020 ústnu zmluvu, na základe ktorej sa žalovaný zaviazal zhotoviť pre žalobcu do dvoch detských izieb vstavané skrine, pričom žalovaný na zakúpenie materiálu prevzal od žalobcu dvakrát zálohu po 2 000,- eur. Medzi stranami išlo o čiastkové plnenie, keďže sa dohodli aj na zhotovení kuchynskej linky a schodiska. Žalovaný dňa 22.02.2020 vystavením príjmového pokladničného dokladu potvrdil, že od žalobcu prevzal zálohu 2 300,- eur a dňa 11.03.2020 zálohu 2 000,- eur vo vzťahu ku ktorej uviedol aj jej účel „skrine.“ Listom zo dňa 12.05.2020 odovzdaným na poštovú prepravu dňa 13.05.2020 s doporučeným doručením žalovanému, žalobca od zmluvy o zhotovení vstavaných skriň odstúpil, a to z dôvodu, že žalovaný ku zhotoveným skriniam, napriek opakovaným výzvam, nedodal včas dvere, a z dôvodu, že dovtedy zhotovená časť šatníkových skriň vykazuje vady, spočívajúce v odliepaní hrán a to už pri minimálnej námahe; z iných dôvodov od zmluvy neodstúpil.

10. Skutočnosť, že medzi stranami konania bola uzavretá ústne zmluva o dielo - o zhotovení vecí, nebola medzi stranami konania sporná. Odvolací súd už vo svojom prvom rozhodnutí v tejto veci (uznesenie č. k. 2Co/38/2024-158, zo dňa 18.09.2024) zdôraznil, že odstúpenie objednávateľa podľa § 642 ods. 2 Občianskeho zákonníka <<http://zakony.judikaty.info/predpis/zakon-40/1964#par642>>, pod ktorú právnu úpravu je potrebné podriadiť prejednávany právny vzťah strán sporu, je spojené s nedostatkami na strane zhotoviteľa. Ide o preventívne právo na odstúpenie od zmluvy, ktorým objednávateľ môže zabrániť vzniku ďalších nepríjemností a prieťahov, s ohľadom na postup prác zhotoviteľa. Právo odstúpiť od zmluvy predpokladá vadnosť budúceho diela alebo omeškanie jeho vykonania, ktoré musia byť v čase odstúpenia zrejmé, ďalej poskytnutie primeranej lehoty zhotoviteľovi objednávateľom na zaistenie nápravy a to, že ani počas nej zhotoviteľ nápravu neurobil (podporne rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4Cdo/23/2008, zo dňa 25. februára 2009). Dôkazom, ktoré boli v spore v štádiu prvého rozhodnutia vo veci v rámci koncentrácie konania vykonané a následne vyhodnotené v spojení so skutkovými tvrdeniami strán sporu, zodpovedal skutkový záver súdu prvej inštancie, že žalobca od zmluvy o dielo (o zhotovení šatníkových vstavaných skriň) odstúpil z dôvodu nekvalitného zhotovenia hrán skriň, ktoré sú vystavené vysokému namáhaniu (z iného dôvodu vadnosti plnenia neodstúpil - list odstúpenie od zmluvy), ktorý záver nebol v rozpore s tým, čo v spore tvrdil žalovaný, ktorý vedomosť o predmete vady mal, keď označil aj spôsob odstránenia vady, pričom aj v odvolaní proti prvému rozsudku súdu prvej inštancie v tejto veci (rozsudok č. k. 12C/24/2021-113 zo dňa 06.07.2023) argumentoval, že odstránenie vady mu v poskytnutej lehote nebolo umožnené žalobcom, keďže sa na stavbu nemohol dostať. Odvolací súd dospel v svojom skoršom rozhodnutí k záveru, že pri takomto tvrdení, bolo na žalovanom, ktorý namietal právnu opodstatnenosť odstúpenia od zmluvy, aby preukázal, že vytýkanú vadu v poskytnutej lehote neodstránil z dôvodov na strane žalobcu. Z procesného deja v danej veci bolo s poukazom na koncentráciu konania zrejmé, že žalovaný zostal len v

rovine skutkových tvrdení. Z obsahu spisu nič nesvedčilo v prospech takej skutočnosti, ktorá by dôkazne opodstatňovala tvrdenie žalovaného, že v poskytnutej lehote nemohol vady odstrániť.

11. Podľa § 457 Občianskeho zákonníka, ak je zmluva neplatná alebo ak bola zrušená, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal.

12. Podľa § 458 Občianskeho zákonníka sa musí vydať všetko, čo sa nadobudlo bezdôvodným obohatením. Ak to nie je dobre možné, najmä preto, že obohatenie spočívalo vo výkonoch, musí sa poskytnúť peňažná náhrada (odsek 1). S predmetom bezdôvodného obohatenia sa musia vydať aj úžitky z neho, pokiaľ ten, kto obohatenie získal, nekonal dobromyseľne (odsek 2). Ten, kto predmet bezdôvodného obohatenia vydáva, má právo na náhradu potrebných nákladov, ktoré na vec vynaložil (odsek 3).

13. Ustanovenie § 457 Občianskeho zákonníka zakotvuje vzájomnú viazanosť práv a povinností účastníkov zrušenej zmluvy. Nárok každej zo zmluvných strán na vrátenie plnenia, ktoré poskytla, je nárokom zo zákona podmieneným jej povinnosťou vrátiť druhej strane to, čo podľa zmluvy prijala (ide o tzv. synallagmatický záväzok). Keďže práva a povinnosti každého z účastníkov zrušenej zmluvy sú vzájomne podmienené, platí, že uplatnenie a uspokojenie práva jednej strany na vrátenie plnenia z takejto zmluvy je viazané na uspokojenie obdobného práva druhej strany; inak povedané, povinnosť jedného subjektu plniť (vrátiť prijaté plnenie) je viazaná na tú istú povinnosť subjektu druhého. Vrátenie plnenia zo zrušenej zmluvy je každá jej strana oprávnená požadovať od druhej strany len vtedy, ak už sama vrátila alebo súčasne s uplatnením práva vracia alebo ponúkne vrátenie všetkého, čo sama podľa tejto zmluvy prijala. To znamená, že žalobný návrh musí umožniť súdu, aby vzájomnú viazanosť reštitučnej povinnosti účastníkov zmluvy vyjadril vo výroku rozhodnutia. Na túto právnu a procesnú skutočnosť bolo upozornené odvolacím súdom v rozhodnutí č. k. 2Co/38/2024-1258 zo dňa 18.09.2024, ktorým zrušil prvý, žalobe vo veci samej v celom rozsahu vyhovujúci rozsudok súdu prvej inštancie v tejto veci č. k. (B5) 12C/24/2021-113 zo dňa 06.07.2023, pretože z tohto rozhodnutia, ktorý bol vyjadrením len požiadavky žalobcu na vrátenie istiny, ktorú žalovanému zálohovo zaplatil na zhotovenie diela, nebolo zrejmé zodpovedanie otázky súdom prvej inštancie o vysporiadaní vzájomných vzťahov účastníkov zmluvy. V prípade vzájomne podmieneného nároku na vrátenie plnenia zo zrušenej zmluvy závisí správna formulácia žalobného návrhu (petitu) od toho, či majú byť vrátené plnenia peňažné alebo nepeňažné, a ak ide o vrátenie nepeňažného plnenia, či je vydanie plnenia in natura (v pôvodnej forme - presne tým, čím bolo plnené) v zmysle § 458 ods. 1 OZ dobre možné. V prípadoch, keď majú byť navzájom vrátené dve nepeňažné plnenia (napr. dve zmenené veci), alebo kedy má byť vrátené nepeňažné plnenie oproti vráteniu peňažného protiplnenia (napr. prevzatá vec oproti zaplatenej cene), pričom vrátenie nepeňažných plnení je dobre možné, a žalobca doposiaľ svoju povinnosť nesplnil, môže žalobca uspieť len vtedy, ak je žiadané vrátenie plnenia získaného žalovaným proti vráteniu protiplnenia prijatého žalobcom. Naproti tomu za situácie, keď z oboch strán má byť vrátené plnenie peňažné, popr. peňažná náhrada za plnenie, ktoré in natura nie je možné dobre vydať, bude žalobný návrh znieť na zaplatenie peňažnej sumy.

14. Z uvedenej argumentácie odvolacieho súdu k prejednávanej veci pre súd prvej inštancie vyplývalo, že pre správnu formuláciu žalobného petitu bolo potrebné posúdiť, či je dobre možné vrátenie plnenia poskytnutého žalovaným, ktorým bolo čiastočné dodanie vstavaných šatníkových skríň, alebo či za ne možno poskytnúť iba peňažnú náhradu, respektíve či je daný, (či trvá) nárok na peňažnú náhradu. Pretože obsah žaloby nevyjadroval synallagmatické plnenie, bolo potrebné doplniť v tomto spore skutkové zistenia.

15. Vzájomnosť nárokov na vrátenie plnenia sa prejaví v žalobných tvrdeniach, v ktorých musí žalobca uviesť tak výšku alebo hodnotu plnenia, ktoré poskytol žalovanému, ako aj výšku alebo hodnotu protiplnenia, ktoré od žalovaného sám dostal. Súd prvej inštancie totiž môže žalobcovi priznať iba sumu, v ktorej hodnota plnenia poskytnutého žalobcom presahuje hodnotu protiplnenia poskytnutého žalovaným. Obidve zmluvné strany sú v spore zároveň povinným (dlžníkom) a oprávneným (veriteľom) z právneho vzťahu bezdôvodného obohatenia získaného plnením podľa zrušenej zmluvy. V podmienkach tejto veci pri tvrdení žalobcu o odstúpení od zmluvy to znamená, zaplatenie istiny na zálohu vyhotovenia šatníkových skríň žalovaným proti povinnosti žalobcu vydať predmet plnenia (šatníkové skrine) v rozsahu splnenia diela.

16. Žaloba je úkonom urobeným podľa Civilného sporového poriadku. Žalobca musí v žalobe uviesť také skutočnosti, ktorými opisuje skutok (skutkový dej), na základe ktorého uplatňuje svoj nárok, a to v takom rozsahu, ktorý umožňuje jeho jednoznačnú individualizáciu (nemožnosť zámenny s iným skutkom). Opísanie rozhodujúcich skutočností slúži na vymedzenie predmetu konania po skutkovej stránke. Žalobný petít - údaj o tom, čoho sa žalobca domáha - musí byť úplný, určitý a zrozumiteľný. Vymedzenie práv a im zodpovedajúcich povinností v ňom obsiahnuté musí byť vykonané tak presne a jednoznačne, aby po jeho prevzatí do výroku súdneho rozhodnutia mohol byť nariadený a vykonaný výkon rozhodnutia.

17. Z obsahu súdneho spisu (aj zo zvukového záznamu z tohto pojednávania) vyplýva, že súd prvej inštancie po zrušení prvého rozhodnutia vo veci nariadil na deň 13.02.2025 pojednávanie, ktoré vo vzťahu k žalobcovi smerovalo k doplneniu skutkových tvrdení tak, aby bolo možné zodpovedať otázku vzájomného vrátenia plnení zo zrušenej zmluvy v zmysle ustanovenia § 457 OZ s výsledkom, že vrátenie konštrukcie vstavaných šatníkových skriň nie je možné, pretože žalobca tieto skrine demontoval, materiál už neskladuje a bol vyhodnený. Tento vývoj skutkového deja v zmysle ustanovenia § 458 odsek 1 OZ znamená, že vrátenie plnenia poskytnutého žalovaným dobre možné nie je a procesným dôsledkom toho je to, že žalobca všeobecne povedané, správne formuloval žalobný petít už len na zaplatenie peňažnej istiny, s tým ale, že bol povinný uviesť a preukázať hodnotu plnenia, ktoré poskytol žalovanému (čo aj uviedol) a rovnako aj uviesť peňažnú hodnotu, teda ocenenie plnenia poskytnutého žalovaným s opísaním rozhodných skutočností a navrhnúť dôkazy, aby bolo možné určiť výšku peňažnej náhrady.

18. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že z ustanovenia § 457, respektíve § 458 Občianskeho zákonníka jednoznačne vyplýva rozsah a obsah reštitučnej povinnosti. Navrátením bezdôvodného obohatenia musí byť dosiahnutý stav, aký tu bol v okamihu, keď bolo bezdôvodné obohatenie získané, t. j. v okamihu poskytnutia plnenia zo zrušenej zmluvy. Je nerozhodné, že v medziobdobí došlo k zníženiu hodnoty získaného obohatenia alebo jeho zničeniu. Z hľadiska výšky náhrady je rozhodujúce to, o čo sa povinný na vydanie bezdôvodného obohatenia obohatil v čase jeho vzniku. Je tomu tak preto, že v zmysle § 457 Občianskeho zákonníka vzniká povinnosť vrátiť plnenie (a teda aj právo na jeho vrátenie) už v okamihu prijatia takého plnenia.

19. Podľa § 559 ods. 1 Občianskeho zákonníka splnením dlh zanikne. Podľa odseku 2 tohto ustanovenia dlh musí byť splnený riadne a včas.

20. Podľa § 520 Občianskeho zákonníka k omeškaniu dlžníka nedôjde, ak veriteľ včas a riadne ponúknuté plnenie od neho neprijme alebo mu neposkytne súčinnosť potrebnú na splnenie dlhu. Ak ide o plnenie veci, nesie veriteľ nebezpečenstvo jej straty, zničenia alebo poškodenia.

21. Podľa § 522 vety prvej Občianskeho zákonníka veriteľ je v omeškaní, ak neprijal riadne ponúknuté plnenie alebo neposkytol v čase plnenia súčinnosť potrebnú na splnenie dlhu. Podľa tretej vety tohto ustanovenia na veriteľa prechádza nebezpečenstvo náhodnej straty veci.

22. Skutočnosť, že v čase nového rozhodovania súdu prvej inštancie už nebolo možné vrátiť korpus vstavaných skriň, nemôže byť v danej veci na ťarchu žalovaného len preto, že na výzvu žalobcu na ich prevzatie, spojenú s úkonom odstúpenia od zmluvy nereagoval. Žalobca sa bránil tým, že ešte pred podaním žaloby sa snažil splniť svoju povinnosť vrátiť žalovanému vstavané skrine (materiál), keď ho listom z 12.05.2020 (odstúpenie od zmluvy) vyzval, aby materiál prevzal, avšak žalovaný zostal nečinný, pričom žalobca tvrdí, že on nemal povinnosť tento materiál skladovať. Odvolací súd v tejto súvislosti uvádza, že bezdôvodné obohatenie predstavuje záväzkový vzťah, na ktorý sa vzťahujú všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka o záväzkoch (časť ôsma), vrátane ustanovení upravujúcich zánik záväzkov. Splnenie dlhu je právnym dôvodom zániku záväzku z bezdôvodného obohatenia. Dochádza k nemu dvoma jednostrannými právnymi úkonmi: úkonom dlžníka (obohateného - tu žalobcu), ktorý poskytuje veriteľovi predmet plnenia s úmyslom splniť svoj dlh, a úkonom veriteľa (poškodeného - tu žalovaného), ktorý predmet plnenia na tento účel prijíma. Ak je na splnenie dlhu potrebná súčinnosť veriteľa, ten je povinný ju poskytnúť, inak sa dostáva do omeškania, rovnako ako v prípade odmietnutia riadne ponúknutého plnenia. Následkom omeškania veriteľa je prechod rizika zničenia alebo náhodnej skazy veci, ktorá je predmetom bezdôvodného obohatenia na veriteľa. Ak sa teda veriteľ, v tomto prípade žalovaný dostal do omeškania s prevzatím predmetu bezdôvodného obohatenia (korpusu skriň), nepatrí mu peňažná náhrada podľa § 458 ods. 1 vety druhej

OZ za skrine, ktoré boli v čase jeho omeškania zničené, iba za predpokladu, že k ich zničeniu došlo bez zavinenia žalobcu (obohateného), teda v dôsledku náhodnej udalosti, ktorú žalobca nezavinil. Žalobca niesol zodpovednosť za protiplnenie žalovaného, ktorú vyvažovalo ustanovenie § 458 ods. 3 Občianskeho zákonníka priznávaním práva na náhradu nákladov vynaložených na opatrovanie vecí. Pre posúdenie dôvodnosti žalobcom uplatneného nároku, voči žalovanému by bolo rozhodujúce len to, že skrine neboli zničené jeho vlastným pričinením. Preukázať tieto skutočnosti zaťažovalo žalobcu. Zo spisu však vyplýva, že žalobca skrine, ako pre neho nepotrebné vyhodil. Toto tvrdenie, keďže nešlo o náhodnú nezavinenú nemožnosť žalobcu plniť voči žalovanému, potom vylučuje vznik následkov predpokladaných v § 522 OZ pre žalovaného, teda vylučuje zánik nároku žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia z dôvodu omeškania žalovaného s prevzatím plnenia.

23. Z obsahu spisu (a zo zvukového záznamu z pojednávania) ďalej vyplýva, že na pojednávaní dňa 13.02.2025 boli strany sporu súdom prvej inštancie upozornené na závery rozhodnutia odvolacieho súdu v tejto veci č. k. 2Co/38/2024-158 zo dňa 18.09.2024, ktoré bolo žalobcovi doručené dňa 16.10.2024 (č. I. spisu - 168) a súd prvej inštancie smeroval žalobcu k úprave žalobného petitu, tak aby vyjadroval nárok žalobcu na vrátenie plnenia zo zrušenej zmluvy v zmysle ustanovenia § 457 OZ a to v situácii, kedy potreba uviesť tvrdenia a dôkazy k vzájomnému plneniu vyplynula z právneho záveru odvolacieho súdu v tejto veci.

24. Keďže tieto otázky boli súdom prvej inštancie skúmané po rozhodnutí odvolacím súdom v zmysle jeho záverov, nemohol byť žalobca, zastúpený v spore advokátom, týmto postupom súdu prvej inštancie na pojednávaní prekvapený a mal byť týmto smerom na pojednávanie pripravený. Žalobca nesprávne súdu prvej inštancie vytká, že nespĺnil úlohy uložené mu rozhodnutím odvolacieho súdu č. k. 2Co/38/2024-158 zo dňa 18.09.2024, keď tvrdí, že súd prvej inštancie skutkové zistenia nedoplnil. Z úlohy súdu v sporovom konaní a povinnosti žalobcu opísať v žalobe všetky rozhodujúce skutočnosti pre ustálenie skutkového stavu veci, teda v spore tvrdiť rozhodné skutočnosti je zrejmé, že povinnosťou súdu bolo zodpovedanie otázky, či skutkové zistenia v danej veci, pre ustálenie ktorých bol žalobca povinný predniesť skutkové tvrdenia, pretože súd je povinný vychádzať len z takých tvrdení, ktoré boli v spore prednesené, odôvodňujú záver, že žalobcom v spore uplatnená istina je vyjadrením aj zákonom vyžadovaného vzájomného účtovania. Závery súdu prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí reflektujú na výsledok splnenia povinnosti skutkového tvrdenia žalobcom a jeho procesnú aktivitu v spore. Z priebehu pojednávania zo dňa 13.02.2025 totiž vyplýva, že žalobca primárne procesne účinným spôsobom v žalobnom petite v spojení so skutkovými tvrdeniami v spore nedeclaroval pripravenosť žalovanému vrátiť to, čo na základe ich zmluvy, od ktorej mal odstúpiť, dostal od žalovaného on sám. Žalobca pred súdom prvej inštancie, aj v jeho záverečnom návrhu a rovnako aj v odvolaní zotrval na argumentácii, že túto povinnosť nemá, pretože bol pripravený odovzdať materiál žalovanému a tento si ho neprevzal. Uvedené však s poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu odvolacieho súdu k povinnosti žalobcu riadne opatrovať vec do vysporiadania záväzkov (body 19-22 tohto odôvodnenia) vo vzťahu k dôvodnosti jeho nároku právne neobstojí. Aj keď žalobca v tomto spore podlieha pod ustanovenia Civilného sporového poriadku o ochrane spotrebiteľa, tým, že bol v spore zastúpený advokátom, nemal v spore právo označovať a predkladať skutočnosti a dôkazy až do momentu vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej (§ 296, § 291 CSP). Až do prednesu záverečného vyjadrenia žalobcom v spore, žalobca nekoncepcoval skutkovo žalobu tak, aby vyjadril pripravenosť vrátiť to, čo na základe zrušeného právneho vzťahu dostal. O formulácii žalobného petitu nebol žalobca správne súdom prvej inštancie poučený, pretože by išlo o hmotnoprávne poučenie v rozpore s ustanovením § 160 CSP. I keď odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie neprimerane prísne formálne vyhodnotil procesnú neprípustnosť úkonu žalobcu spočívajúcu v zmene žaloby len prednesom na pojednávaní pred súdom prvej inštancie pre absenciu písomného podania a to pri dôraze na jeho skorší postup, kedy pripustil úkon čiastočného späťvzatia žalovanej istiny o sumu 300,- eur ústnym prednesom na pojednávaní dňa 06.07.2023, nebol by tento postup súdu prvej inštancie podľa názoru odvolacieho súdu spôsobilý zasiahnuť do výsledku konečného rozhodnutia. Je tomu tak preto, že dôvodom procesného postupu súdu prvej inštancie nebola len forma podania žalobcu. Ak žalobca namieta, že vadu žaloby odstránil predmetným procesným úkonom zníženia uplatnenej istiny o 100,- eur, je potrebné uviesť, že toto podanie, ktorým žalobca ocenil plnenie žalovaného istinou 100,- eur za materiál pri hodnote zálohy na materiál 4 000,- eur, kedy skrine boli dodané vo vysokom stupni rozpracovanosti/splnenia diela (celý korpus vstavaných šatníkových skriň bez dverí), i keď vadnom, nebolo v štádiu sporu už pred vyhlásením dokazovania za skončené doplnené skutkovým tvrdením k navrhutej výške finančného ekvivalentu. Pokiaľ žalobca na pojednávaní argumentoval, že ide o symbolickú hodnotu

100,- eur, pretože podľa vyjadrenia žalovaného nemajú skrine zhotovené na mieru pre žalovaného v demontovanom stave význam, nie je možné ani podľa zvukového záznamu obsah tohto prednesu vyhodnotiť ako prejav žalovaného, že o materiál nemá záujem, teda že nemá záujem na protiplnení. Predmetná argumentácia žalovaného totiž smerovala k skutkovým okolnostiam, či je možné protiplnenie v podobe vrátenia na mieru dodaného materiálneho plnenia žalovaným žalobcovi. Skutkové tvrdenie musí zodpovedať tomu, aby súd mal reálne podklad pre vykonanie zúčtovania hodnôt bezdôvodného plnenia na oboch stranách. Tieto skutkové tvrdenia v procesnom návrhu žalobcu absentovali, chýbalo to, z čoho žalobca odvodil, že materiál použitý na skrine mal aj pri zohľadnení jeho nekvality vyhotovenia nedostatky odôvodňujúce náhradu 100,- eur a že zostávajúca časť istiny 3 900,- eur zodpovedá rozsahu nedodaného plnenia. Nie je pravdou ani tvrdenie žalobcu, že žalovaný sa vrátenia svojho plnenia nedomáhal, pretože tejto námietke odporuje vyjadrenie žalovaného o tom, že mu žalobca materiál zdržiava (pojednávanie dňa 06.07.2023). Za tejto situácie nemohol súd prvej inštancie ani suplovať žalobcovu dôkaznú povinnosť, hoci bol v spore spotrebiteľom, ani ju nahrádzať v jeho prospech, respektíve zaťažovať žalovaného skutkovými tvrdeniami, ktorého právom bolo brániť sa námietkami proti skutkovým tvrdeniam žalobcu. Súd prvej inštancie na túto situáciu reflektoval všeobecne povedané, inštitútom koncentrácie konania, ktorého aplikáciu v tejto veci odôvodňuje ustanovenie § 291 odsek 3 CSP. Preto podľa názoru odvolacieho súdu, v podmienkach tejto veci, založených okolnosťami priebehu pojednávania spočívajúcich vo vyjadreniach žalobcu k predmetu sporu, pri vedomosti žalobcu o záveroch rozhodnutia odvolacieho súdu č. k. 2Co/38/2024-158 zo dňa 18.09.2024, jeho záverečného návrhu, skutočnosťou že žalobca ako strana sporu spotrebiteľ bol zastúpený advokátom (§ 291 CSP), z ktorého dôvodu podlieha aj pod ustanovenia Civilného sporového poriadku o sudcovskej a zákonnej koncentrácii konania, nedôvodne žalobca súdu prvej inštancie vyčíta, že voči nemu porušil právo na spravodlivý proces. Uvedené potom znamená, že odvolacie námietky žalobcu neboli spôsobilé zvrátiť vecnú správnosť výroku rozsudku súdu prvej inštancie, ktorú odôvodňuje to, že výrok rozsudku by nemal oporu v ustanovení § 457 Občianskeho zákonníka a bol by teda v rozpore s hmotným právom a preto odvolací súd tento rozsudok postupom podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

25. Vo vzťahu k ďalšej argumentácii žalobcu odvolací súd prednáša, že podľa ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky nie je povinnosťou všeobecného súdu vyjadriť sa ku každému jednotlivému tvrdeniu alebo otázke nastolenej stranou sporu, ale iba k tým, ktoré majú pre rozhodnutie veci zásadný význam alebo sú nevyhnutné pre zrozumiteľné a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia (I. ÚS 241/07). Aj Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že rozhodnutia súdov musia byť riadne odôvodnené, avšak nie je požiadavkou, aby sa súd vyjadroval ku každému argumentu účastníka súdneho konania, ale iba k takému, ktorý je rozhodujúci pre výsledok konania (rozsudok Higgins proti Francúzsku z 19.02.1998).

26. Pokiaľ ide o rozhodnutie o náhrade trov odvolacieho konania, odvolací súd rozhodol v súlade so zásadou úspechu v konaní podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 CSP. Žalovanému, ktorý bol v odvolacom konaní plne úspešný, priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov tohto konania v plnom rozsahu.

27. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov, § 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 CSP).

(1) Dovolanie podľa § 421 odsek 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Máte právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 odsek 2 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).